

[Retoff.]

Det er ikke helt nøjagtigt de samme Ord, men det er vist Meningen. Det ærede Medlem mener imidlertid, at der skal meget mere til, men *hvor meget* skal der til? Ifølge den Opfattelse, som man kan faa, naar man hører konservative Talere, vil det sige, at man i Virkeligheden helst skal lade de Konservative forelægge Lovforslagene og derefter vedtage dem, men ingen kan dog vist kræve, at man skal gaa saa langt. Jeg tror, at hvis det er den Form for Forhandlingsvilje, det ærede Medlem Hr. Korsgaard angler efter, saa vil han ikke finde den.

Som jeg allerede tidligere har nævnt, rummer Lovforslaget og Forelæggelsestalen ikke noget særlig nyt Bidrag til den politiske Debat. Alle de af det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremførte Synspunkter har været fremsat saa ofte før. Paa eet Punkt viser Talen dog den virkelig store Politiker bag Ordene. Jeg tænker her paa Bemærkningerne paa Sp. 1568 om en Socialdemokrats økonomiske Betæneligheder ved at blive Minister. Særlig højt naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard dør, hvor han taler om

Første Næstformand (Vanggaard): Dette Punkt om en Ministers personlige Indtægter har været berørt af Ordføreren for Forslagsstillerne (Korsgaard) ved Lovforslagets Forelæggelse, og den højtærede Minister har udtalt sig derom. Det er Forhandlingen uvedkommende, og jeg vil derfor henstille, at man ikke mere kommer ind paa dette Emne.

Retoff: Jeg skal rette mig efter Formandens Henstilling og sige, at naar man ikke omtaler dette, saa er der i Virkeligheden ikke noget nyt i det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale. Jeg skal slutte med at sige, at jeg ikke kan anbefale, at man vedtager dette Lovforslag.

Clausager: Som Begrundelse for vor Stilling til dette Lovforslag vil jeg minde om, at Venstre i forrige Rigsdagssamling gik stærkt ind for en Skatteomlægning. Vi stillede et ret omfattende Ændringsforslag til Lovforslaget om den kommunale Udligning, et Ændringsforslag, som Regeringen og dens Partier desværre intet Hensyn tog til, hvorfor vi ogsaa i det væsentlige har bibeholdt den gamle urimelige Skattefordeling.

Det Lovforslag, vi her behandler, og som er fremsat fra konservativ Side, rummer jo ogsaa, om end i noget ringere Ud-

strækning, noget af en god Skatteomlægning, og vi vil derfor tage en Forhandling paa Grundlag deraf for om muligt at faa Byrderne ved den direkte Beskatning fordelt paa en mere forsvarlig Maade.

Det Overskud, der figurerer paa Statsregnskabet, er fremkommet ved, at Skatterne har givet mere end budgetteret. Man har altsaa taget unødvendig store Skatter i de angivne Øjemed. Meget taler vel nok for at bruge det overskydende til Afbetaling paa Statsgælden, og det bør da navnlig finde Sted i gode Tider fremfor i mindre gode Tider. For Øjeblikket kan vi sikkert ikke tale om Krise for dansk Erhverv i sin Helhed, men der er jo en iøjnefaldende Forskel til Stede, idet visse Erhverv nærmest har eller har haft Højkonjunktur, samtidig med at andre Erhverv har været og endnu til Dels er i ret alvorlige Vanskeligheder. Man behøver bare at se paa Indtjeningen og Afkastningen, f. Eks. visse Industriers Aktieudbytte paa den ene Side og Landbrugets Forrentningsprocent paa den anden Side, for at blive klar over den dybtgaaende Forskel, der er. Under saadanne Omstændigheder vil det dog vist være mest paakrævet at bruge noget af det overskydende Skattebeløb til Nedsættelse af Skatten for de Erhverv, hvis Indtjeningsvilkaar er saaledes, at den paalignede Skat vanskeligt kan udredes.

Den radikal-socialistiske Regering har paalagt Befolkningen store Skatter, maa jeg vistnok sige, og de er stadig stigende, og det *maa* de være, for det er en dyr Regering. Dens Politik gaar ud paa større og større Udgifter baade for Stat og Kommuner, og Skatterne kan ret beset ikke falde, før Udgifterne begrænses og nedsættes; thi kun produktive Foretagenders Driftsudgifter er det forsvarligt at dække ved Laan.

De Driftsudgifter, Regeringens Politik medfører, bør dækkes ved Skatter, saa Skatteyderne kan faa Klarhed over, hvad den Politik, de har valgt at støtte, koster. Skatterne har været stigende i denne Regerings Tid baade i Stat og Kommune, det sidste Sted ifølge de Udgifter, flere af de paa Rigsdagen vedtagne Love har medført.

Samtlige Statsskatter androg i 1929 357 Mill. Kr., men udgør for 1937—38 498 Mill. Kr. Det er en Stigning paa 141 Mill. Kr. Tager vi de kommunale Skatter, saa var de i 1929 335 Mill. Kr., og det sidste Aar var de 475 Mill. Kr., en Stigning paa 140 Mill. Kr., tilsammen